

หน้า

Naew Na
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,250

Section: ทั่วไป/-

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 44

ฉบับที่: 15654

หน้า: 17(ล่าง)

Col.Inch: 70.44 Ad Value: 88,050

PRValue (x3): 264,150

ศิลปิน: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: ครูลงโทษนักเรียนรุนแรงเกินกว่าเหตุ อาจเข้าข่ายผิด'พ.ร.บ....

ครูลงโทษนักเรียนรุนแรงเกินกว่าเหตุ อาจเข้าข่ายผิด'พ.ร.บ.กธรมาน-อุ้มหาย'

ผศ.ดร.รณกรณ์ บุญมี

เอ่ยคำว่า “**ทรมาน-อุ้มหาย**” ในความเข้าใจของคนทั่วไป หากเป็นการกระทำโดยเจ้าหน้าที่รัฐก็มักจะมีถึงการควบคุมตัวโดยตำรวจ ดังกรณีของคดีอื้อฉาว “**ลุงดำคลุมหัว**” เมื่อเดือนสิงหาคม 2564 จนกลายเป็นกระแสให้เกิดการผลักดัน **พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคนสูญหาย พ.ศ.2565** ออกมาบังคับใช้ หรือหากเป็นพื้นที่ที่ใช้กฎหมายพิเศษก็อาจเป็นโดยทหาร รวมถึงเจ้าหน้าที่เรือนจำ (ผู้คุม) ในกรณีของผู้ต้องโทษจำคุก

อย่างไรก็ตาม กฎหมายใหม่ที่เพิ่งออกมานั้น ต้องบอกว่า “**ใกล้ตัวกว่าที่คิด**” เพราะก่อนหน้านี้ไม่น่าจะมีใครในสังคมไทยที่มองว่า “**พฤติกรรมลงโทษนักเรียนที่รุนแรงเกินกว่าเหตุของครูบาอาจารย์ในสถานศึกษา**” จะเข้าข่ายความผิดเรื่องทรมาน-อุ้มหาย ถึงกระนั้นก็ต้องเตือนกันไว้ “**หลังจากนี้ต้องระวัง**” ดังมุมมองที่ **ผศ.ดร.รณกรณ์ บุญมี** อาจารย์คณะนิติศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ให้ไว้ในวงเสวนา “**ก้าวต่อไปกับการป้องกันการทรมาน**” เมื่อ

ช่วงปลายเดือน ก.พ. 2567 เนื่องในโอกาสครบ 1 ปี ที่กฎหมายกำหนดความผิดฐานทรมานและอุ้มหายมีผลบังคับใช้

วงเสวนานี้ที่จัดโดย สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ (กสม.) ผศ.ดร.รณกรณ์ ซึ่งเป็นหนึ่งในคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคนสูญหาย อันเป็นตำแหน่งตามมาตรา 14 (4) ของ พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคนสูญหาย พ.ศ.2565 กล่าวว่า เนื้อหาของกฎหมายฉบับนี้มีความก้าวหน้า ซึ่งหลายประเทศแม้มีการระบุความผิดฐานทรมานหรืออุ้มหาย แต่น่าจะมีเพียงไม่กี่ประเทศที่ระบุความผิดฐานลงโทษด้วยวิธีการโหดร้ายย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ โดยมักจะไปอยู่ในหมวดความผิดทางอาญาตามกฎหมายทั่วไป

แต่กฎหมายของไทย พ.ร.บ.ป้องกันและปราบปรามการทรมานและการกระทำให้นुकคนสูญหาย พ.ศ.2565 เขียนไว้ใน “**มาตรา 6**” ระบุว่า “**ผู้ใดเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐลงโทษหรือกระทำด้วยประการใดที่โหดร้าย**

แนวนำ

Naew Na
Circulation: 900,000
Ad Rate: 1,250

Section: วาไรตี้/-

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 44

ฉบับที่: 15654

หน้า: 17 (ล่าง)

Col.Inch: 70.44 Ad Value: 88,050

PRValue (x3): 264,150

ศิลปิน: ชาว-ดำ

หัวข้อข่าว: ครูลงโทษนักเรียนรุนแรงเกินกว่าเหตุ อาจเข้าข่ายผิด'พ.ร.บ....

ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ อันเป็นเหตุให้ผู้อื่นถูกลดทอนคุณค่าหรือละเมิดสิทธิขั้นพื้นฐานความเป็นมนุษย์หรือเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานแก่ร่างกายหรือจิตใจ ที่มีใช้การกระทำความผิดตามมาตรา 5 ผู้ที่กระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์", การกระทำตามวรรคหนึ่ง ไม่รวมถึงอันตรายเป็นผลปกติหรือสืบเนื่องจากการลงโทษที่พึงพิงที่ชอบด้วยกฎหมาย

โดย มาตรา 5 ของ พ.ร.บ. นี้ ระบุว่า ผู้ใดเป็นเจ้าของหน้าที่ของรัฐกระทำด้วยประการใด ให้ผู้อื่นเกิดความเจ็บปวดหรือความทุกข์ทรมานอย่างร้ายแรงแก่ร่างกายหรือจิตใจ เพื่อวัตถุประสงค์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (1) ให้ได้มาซึ่งข้อมูลหรือคำรับสารภาพจากผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม (2) ลงโทษผู้ถูกกระทำเพราะเหตุอันเกิดจากการกระทำหรือสงสัยว่ากระทำของผู้ที่หรือบุคคลที่สาม (3) ข่มขู่หรือขู่เข็ญผู้ถูกกระทำหรือบุคคลที่สาม (4) เลือกปฏิบัติไม่ว่ารูปแบบใด ผู้ที่กระทำความผิดฐานกระทำทรมาน

ขณะที่ "มาตรา 3" ให้นิยาม "เจ้าหน้าที่รัฐ" ไว้ว่า หมายถึง "บุคคลซึ่งใช้อำนาจรัฐหรือได้รับมอบอำนาจ หรือได้รับการแต่งตั้ง อนุญาต สนับสนุน หรือยอมรับโดยตรงหรือโดยปริยายจากผู้มีอำนาจรัฐ ให้ดำเนินการตามกฎหมาย" ซึ่งตัวอย่างหนึ่งคือ "ครูในสถาบันการศึกษาของรัฐ" ไม่ว่าจะมิสสถานเป็นข้าราชการหรือครูอัตราจ้าง

หากลงโทษนักเรียนด้วยวิธีที่เข้าข่ายโหดร้าย ย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ก็จะมีผลผิดตามกฎหมายฉบับนี้ด้วย และ "มาตรา 36" ระบุว่า ผู้กระทำความผิดฐานกระทำการที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือย่ำยีศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ตามมาตรา 6 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

"โรงเรียนรัฐเป็นอยู่แล้ว ถ้าเขาไม่ได้มีอำนาจ ซึ่งกระทรวงศึกษา ไม่ได้ให้อำนาจเขาอยู่แล้วในการที่เขามาตีเรา ในการมากลั่นผม ในการมาทำร้ายร่างกายเรา อันนี้เป็นอยู่แล้ว เพราะไปประเทศอื่นปกติมันต้องถึงขั้นทรมาน แต่กฎหมายไทยลดระดับแม้ไม่ถึงทรมาน ลดระดับมาแค่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม ย่ำยีศักดิ์ศรี แค่ทำให้เราอับอายขายหน้า ลดศักดิ์ศรีปฏิบัติกับเราเหมือนเราไม่ใช่คนเท่าเทียมกับครู แบบนี้ก็ผิดมาตรา 6" ผศ.ดร.รณกรธรณ์ กล่าว

ผศ.ดร.รณกรธรณ์ ยังกล่าวด้วยว่า ปกติเวลาพูดถึงกฎหมาย พ.ร.บ.ทรมาน-อุ้มหาย ก็จะเน้นไปที่ตำรวจ ทหาร ราชทัณฑ์ แต่จริงๆ ใน คกก.ป้องกันและปราบปรามการทรมานฯ มีแนวคิดว่า ในปี 2567 เป้าหมายอีกกลุ่มที่จะเดินสายไปพูดคุยทำความเข้าใจหรือทำ Outreach Program (การเผยแพร่ประชาสัมพันธ์) ก็คือโรงเรียน แต่ก็ต้องรอให้ร่างกฎหมายงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2567 ผ่านออกมาบังคับใช้เสียก่อน ซึ่งคาดว่าจะในเดือนพฤษภาคม 2567 เพื่อให้มีการจัดสรรงบประมาณมาทำงานในส่วนนี้

มติชน

Maticchon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 47

ฉบับที่: 16801

หน้า: 1 (บนขวา), 9

Col.Inch: 228.80 Ad Value: 354,640

PRValue (x3): 1,063,920

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: คำต่อคำ ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ศาสตร์-ศิลป์ กำกับ...

คำต่อคำ

ศ.ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร
กำกับดูแลที่ดิน
และสันติประชาธรรม

u.9

คำต่อคำ

ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร

ศาสตร์-ศิลป์ กำกับดูแลที่ดินและสันติประชาธรรม

วัยเยาว์อย่างลึกซึ้งละเอียดในปมปัญหาที่ดิน สะกดผู้ฟังให้ตราตรึงใจในเรื่องใกล้ตัวที่ดูเหมือนถูกมองเป็นเรื่องห่างไกลจากการจับต้องได้ ทั้งที่แท้จริงหาใช่เช่นนั้น

ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร นักวิชาการด้านเศรษฐศาสตร์การเมือง และประวัติศาสตร์เศรษฐกิจชื่อดัง ปาฐกถาพิเศษ **ป่วยอิงการณ์ ครั้งที่ 19 ในวาระครบรอบ 75 ปีของคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์** กระทั่งห้องประชุมศรีบูรพา มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ทำพระจันทร์ เมื่อวันที่ 8 มีนาคมที่ผ่านมา

“เราศึกษาเรื่องที่ดินกันไปทำไม? ในปัจจุบันการศึกษาวิจัยเรื่องที่ดินดูจะเป็นเรื่องตกยุค หรือล้าสมัย สำหรับชาวเมืองใหญ่ก็ยังคงเป็นเรื่องไกลตัวไปเสียแล้ว โดยเฉพาะเมื่อในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมา เราส่วนหนึ่งเข้าใจและเห็นภาพเดียวกันว่ารัฐไทยเอาใจใส่และวางนโยบายเกี่ยวกับที่ดินเอาไว้อย่างครอบคลุม พร้อมกับประสบความสำเร็จในการมอบที่อยู่กิน การขยายพื้นที่เกษตรกรรม พัฒนาเทคโนโลยีออกกฎหมายและระเบียบใหม่ในการกำกับดูแลที่ดินอย่างต่อเนื่อง

การศึกษาเรื่องระบบกำกับดูแลที่ดินเพื่อการพัฒนา: ทางเลือกการใช้ที่ดินและนโยบายที่ดินใน 20 ปีข้างหน้า ซึ่งได้รับรางวัลผลงานวิจัยจากสำนักงานการวิจัยแห่งชาติ (วช.) และได้สรุปย่อจัดพิมพ์เป็นหนังสืออ่านง่ายชื่อ *Getting Land Right: ระบบกำกับดูแลที่ดินไทยต้องปฏิรูป นำข้าพเจ้าและคณะวิจัย รวม 15 คน ไปพบกับความซับซ้อนของการกำกับดูแลที่ดิน หรือ land governance ในบ้านเราที่ขึ้นชื่อว่า อยู่ดีกินดี ในน้ำมีปลา ในนามีข้าว เป็นอุ้งข้าว-อุ้งน้ำ-รังนอน ที่ดูเหมือนจะเพียงพอสมบูรณ์แล้ว แต่ยังคงเต็มไปด้วยปัญหาที่ซับซ้อนและลุ่มลึกหลากหลาย และจะยิ่งเข้มข้นยิ่งขึ้นเรื่อยๆ ในบริบทของทุนและปัญหาสิ่งแวดล้อมของโลกสมัยใหม่” ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุกเกริ่นที่มาชวนร่วมขบคิด จากนั้นเดินเครื่องเปิดเผยข้อมูลจัดเต็ม เนื้อหาสำคัญ ดังนี้*

6 ปี รัฐฟ้องประชาชน 50,000 คดี
ยึดเยื่อ รุนแรง ความขัดแย้งจากยุคอดีต

เฉพาะในช่วง พ.ศ.2557-2562 หน่วยงานรัฐฟ้องร้องประชาชนว่าบุกรุกที่ดินประเภทที่รัฐนิยามว่าเป็น “ป่า” อยู่กว่า 50,000 คดี โดยยังไม่รวมกรณีพิพาทระหว่างประชาชนด้วยกัน และที่น่าตกใจคือความขัดแย้งเหล่านี้ตามมาด้วยความรุนแรงไปจนถึงการอุ้มหาย

ที่มาของความขัดแย้งในอดีต เมืองไทยมีประชากรน้อย พื้นที่ป่าปกคลุมมีอยู่มาก ทว่าหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 เป็นต้นมา โดยเฉพาะนับตั้งแต่ พ.ศ.2500 เป็นยุคสมัยการพัฒนา ประชากรเพิ่มขึ้นในอัตราสูง และรัฐบาลส่งเสริมการพัฒนาทุกรูปแบบ ดังนั้น การใช้ที่ดินจึงขยายไปอย่างรวดเร็ว ประชาชนจับจองที่ดินเพื่อการทำมาหาเลี้ยงชีพ

อีกทั้งรัฐบาลก็ส่งเสริมให้เกษตรกรขยายพื้นที่เพาะปลูก ผลผลิตสินค้าทางการเกษตร ส่งเสริมให้นักลงทุนสร้างโรงงานผลิตสินค้าเกษตรแปรรูป ทั้งเพื่อกินใช้ในประเทศและเพื่อส่งออก รัฐบาลขยายการจดทะเบียนที่ดินเอกชนได้มาก โดยเฉพาะในบริเวณแนวข้าวภาคกลางและภาคตะวันออกเฉียงเหนือ แต่ในทีโลกปืนเที่ยง การจดทะเบียนที่ดินเอกชนกลับยังล้าหลัง หลายครอบครัวและปัจเจกบุคคลสูญเสียสิทธิตามกฎหมายในที่ดินที่จับจองมา

ในทางกลับกัน ครอบครัวที่มีอิทธิพลและอำนาจสามารถขู่จูงใจข้าราชการที่เกี่ยวข้องออกเอกสารสิทธิให้ ยิ่งรัฐไทยไม่สามารถบริหารจัดการคอร์รัปชันได้ การถือครองที่ดินก็ยิ่งมีความเหลื่อมล้ำสูง

ปลายทศวรรษ 2520 ลัดส่วนพื้นที่ป่าลดลงมาก นำไปสู่ฮิววิตกกังวลเรื่องป่าหนาดหาย รัฐบาลตั้งเป้ากำหนดให้มีพื้นที่ป่าร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมด แม้ว่าผู้คนจำนวนมากจะยังชีพด้วยการหาของป่า ไร่สอย หรืออยู่อาศัยทำมาหากินในที่ตั้งกล่าวมาก่อนแล้ว

สมัยสงครามเย็น ความตื่นกลัวภัยคอมมิวนิสต์ทำให้ที่ดินป่าเกี่ยวโยงกับความมั่นคง ฝ่ายกองทัพจึงเพิ่มบทบาทในด้านนโยบายที่ดิน และได้ใช้แนวคิด ป่าต้องปลอดภัย

ส่งผลให้ความเชื่อที่ว่า คนอยู่ป่าทำลายป่า มีความซับซ้อนขึ้นและกลายเป็นประเด็นทางการเมือง

ฆ่าแหละ (กระเส) แนวคิด ‘ป่า (ต้อง) ปลอดภัย’

มติชน

Matichon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 47

ฉบับที่: 16801

หน้า: 1(บนขวา), 9

Col.Inch: 228.80 Ad Value: 354,640

PRValue (x3): 1,063,920

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: คำต่อคำ ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ศาสตร์-ศิลป์ กำกับ...

“ ...เราไม่อาจหักห้ามพรัด้วยเขา ไม่อาจแก้ไขปัญหาใดได้โดยไม่ให้ความสำคัญกับสันติวิธี และความร่วมมือจากทุกภาคส่วน ไม่อาจมอบที่ดิน อุ้มข้าว อุ้มน้ำ หรือรงนอนให้ใครได้อย่างเต็มความหมาย หากไม่มองคนให้เป็นคน ”

มติชน

Maitichon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 47

ฉบับที่: 16801

หน้า: 1 (บนขวา), 9

Col.Inch: 228.80 Ad Value: 354,640

PRValue (x3): 1,063,920

ศิลปิน: สีสี่

หัวข้อข่าว: คำต่อคำ ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ศาสตร์-ศิลป์ กำกับ...

จากตะวันตกสู่พื้นดินไทย

มีนักการเมืองถามข้าพเจ้าว่า กระแสแนวคิดที่ว่า ป่าต้องปลอดคน และป่าต้องมีสัดส่วนร้อยละ 40 ของที่ดินทั้งหมดในประเทศไทยนั้น มีที่มาที่ไปอย่างไร

ที่มาของสองกระแสแนวคิด กรมป่าไม้และรัฐไทยในอดีตผสมผสานแนวคิดต่างๆ ที่รับมาจากตะวันตกในสมัยเจ้าอาณานิคมเป็นใหญ่ เช่น แนวคิดทฤษฎีป่าไม้ดั้งเดิมของเยอรมนีที่มองมนุษย์เป็นศัตรูของป่า แต่ในทางปฏิบัติกลับยอมให้มีคนงานทำไม้ หรือปลูกฝิ่นได้ เมื่อรัฐเป็นฝ่ายได้ประโยชน์

สำหรับแนวคิดที่มองว่าป่าต้องมีสัดส่วนร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมดนั้น เป็นแนวคิดที่กรมป่าไม้ได้รับมาจาก นายจี. เอ็น. ดันฮอฟ (G. N. Danhof) ผู้เชี่ยวชาญด้านป่าไม้ชาวเนเธอร์แลนด์ตั้งแต่เมื่อ พ.ศ.2495

ในการอภิปรายเรื่องนี้ ต่อมาผู้ไม่เห็นด้วยได้ถามหาหลักฐานสนับสนุนว่าเหตุใดจึงต้องคงสัดส่วนป่าไม้ให้เท่ากันทุกแห่ง และเหตุใดสัดส่วนป่าไม้ขั้นต่ำที่สุดจึงต้องกำหนดให้เป็นร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งหมด ทั้งยังมองว่าการจะอนุรักษ์ป่าให้ได้ผลในโลกปัจจุบัน อาจจะต้องมีความยืดหยุ่น สอดคล้องกับความจำเป็นด้านสิ่งแวดล้อม สังคม และเศรษฐกิจแต่ละแห่งมากกว่า

ในกรณีของไทยมีการโยงประเด็นนี้เข้ากับเรื่องการอนุรักษ์ป่าต้นน้ำ เพื่อให้มีน้ำพอเพียง แต่นักคิดเช่นกันว่า ประเทศที่มีทะเลทรายเป็นส่วนใหญ่อย่างอิสราเอล ก็มีวิธีหาน้ำใช้ได้โดยไม่ต้องจำกัดพื้นที่ป่าขั้นต่ำที่ร้อยละ 40 ของพื้นที่ทั้งประเทศ

อิทธิพลของกระแสแนวคิดทั้งสองสะท้อนให้เห็นใน พ.ร.บ.ป่าไม้ไทย พ.ศ.2484 ซึ่งนิยามว่า ป่า คือ ที่ดิน ที่ยังไม่มียุคคลใดได้มาตามกฎหมายที่ดิน กล่าวคือ ไม่ได้นิยามป่าตามสภาพทางภูมิศาสตร์ แต่นิยามด้วยอำนาจรัฐที่กำหนดว่าใครจะเป็นเจ้าของและเป็นผู้กำกับควบคุมที่ดิน

ทั้งนี้ ที่ดินรัฐมีมากกว่าครึ่งหนึ่งของประเทศ ในทศวรรษ 2560 ที่ดินเอกชนมีเอกสารสิทธิในการดูแลของกรมที่ดินเพิ่มเป็นประมาณร้อยละ 40 แต่ภาครัฐยังกำกับควบคุมที่ดินที่เหลืออีกร้อยละ 60 ระบบการกำกับดูแลที่ดินไทยที่ตกทอดมาเป็นไปอย่างขาดเอกภาพ ตกผลึกเป็นการกำกับที่ดินรัฐ ที่ดินเอกชน และที่ดินประหนึ่ง กึ่งรัฐ-กึ่งเอกชน เช่น ที่ดิน ส.ป.ก. แต่ละส่วนมีกฎหมาย กฎเกณฑ์ และโครงสร้างการบริหารจัดการเฉพาะแยกจากกัน มีหลายหน่วยงานกำกับในแต่ละส่วน เป็นทุกระบบที่ซับซ้อน สร้างความสับสน ไร้ประสิทธิภาพ ในขณะที่เดียวกันก็มีปัญหาการทับซ้อนระหว่างที่รัฐกับที่รัฐด้วยกัน รวมถึงระหว่างที่รัฐกับที่ซึ่งประชาชนเข้าใช้หรือครอบครองมาเนิ่นนานตามสิทธิธรรมชาติ ความเป็นมนุษย์ หรือสิทธิตามประเพณี

One Map มุ่งทำแผนที่ 'เป็นหนึ่งเดียว'

หวังแก้ปัญหาทับซ้อน

ปลายทศวรรษ 2550 รัฐบาลมีโครงการใช้เทคโนโลยีใหม่ของ GPS และข้อมูลการถือครองที่ดินประเภทต่างๆ ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง มุ่งจัดทำแผนที่ให้เป็นหนึ่งเดียว (One Map) และแสดงว่าพื้นที่ทุกตารางวา

ของไทยอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของหน่วยงานใดอย่างชัดเจน เพื่อแก้ปัญหาการทับซ้อนของที่ดินที่กล่าวมา แต่โครงการก็ยังไม่เสร็จสมบูรณ์

ในเบื้องต้นผลรวมพื้นที่ของที่ดินแต่ละประเภทรวมกันได้จำนวนถึง 465 ล้านไร่ มากกว่าขนาดพื้นที่ทั้งหมดของประเทศไทยปัจจุบันที่มีประมาณ 320 ล้านไร่ ซึ่งหมายความว่าขณะนี้พื้นที่มากกว่า 1 ใน 3 ของพื้นที่ทั้งหมดในไทยกำลังทับซ้อนกันอยู่ นอกจากแนวเขตที่ดินประเภทต่างๆ จะไม่ชัดเจนแล้ว ปัญหายังพอกพูนขึ้นด้วยประเด็นการถือครองที่ดินในรูปแบบตัวแทนอำพราง อันนำมาซึ่งการโต้แย้งสิทธิระหว่างภาครัฐกับประชาชนที่เพิ่มขึ้นอีกเรื่อยๆ

แม่แจ่มโมเดล-น่านแซนด์บ็อกซ์ พลังแห่งการต่อสู้ ผลักดันวิถี 'คนอยู่กับป่า'

การต่อสู้อันยาวนานของประชาชนนั้นฉายพลังแจ่มชัดขึ้นดังกรณี ที่ท้องถิ่นเริ่มเข้ามามีส่วนร่วมในการกำหนดทิศทางการใช้ที่ดิน ส.ป.ก. ซึ่งเดิมขาดความเป็นประชาธิปไตยและความโปร่งใส เช่น ศรีสะเกษ และกาฬสินธุ์ จนกระทั่งสามารถพัฒนาระบบการจัดการข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อการมีส่วนร่วมของประชาชน สามารถคัดง้างผลกระทบด้านลบที่อาจเกิดขึ้นจากการอนุญาตให้กิจการเหมืองแร่ อุตสาหกรรม และพลังงานขนาดใหญ่เข้ามาใช้ที่ดิน ส.ป.ก. ที่ติดกับพื้นที่ชุมชนได้

เราได้เห็นความพยายามของชุมชนในการใช้ทุนทรัพยากรพื้นที่ทุนมนุษย์ ทุนวัฒนธรรม ที่ต่างกันไปในแต่ละแห่ง มาสร้างกติกาและขับเคลื่อนวิถีคนอยู่กับป่าได้อย่างประสบผลสำเร็จ ในกรณีแม่แจ่มโมเดล จ.เชียงใหม่ และน่านแซนด์บ็อกซ์ จ.น่าน ที่ต่างมีการใช้ทุนของชุมชน และมีแนวทางในการขับเคลื่อนต่างกัน แต่มุ่งไปสู่การแก้ปัญหา โดยที่ทุกภาคส่วนมีส่วนร่วม แม้สิ่งที่ทำได้ในขณะนี้ยังอยู่ในระดับสิทธิในการเข้าถึงและใช้ประโยชน์จากพื้นที่ป่า ไม่รวมถึงสิทธิในการจัดการ การกีดกัน และการถ่ายโอนที่ยังคงอยู่ในสภาพที่ต้องต่อรองกับภาครัฐต่อไป

ปัญหาชุดใหม่ ทำ 'คนเมือง' สนใจป่า

โยง PM2.5-ภาวะโลกร้อน

มีความยุ่งยากอีกมากในอนาคต หนึ่งในความยุ่งยากนั้นคือการจัดระเบียบที่ดิน เพื่อสนับสนุนการพัฒนาอุตสาหกรรมในเขตระเบียบเศรษฐกิจพิเศษ ซึ่งเป็นโครงการที่รัฐไทยได้รับการสนับสนุนจากนายทุนชาติ นายทุนท้องถิ่น และนายทุนข้ามชาติ ทำให้ประชาชนถูกกีดกันออกจากที่ดินและถูกผลักให้เผชิญปัญหาความมั่นคงด้านอาหาร ปัญหาระบบนิเวศ และการละเมิดสิทธิชุมชนที่หนักหน่วงขึ้นเรื่อยๆ

แน่นอนว่าในอีกมิติหนึ่ง การกำกับดูแลที่ดินและผืนป่าอย่างมีประสิทธิภาพยังมีความสำคัญอย่างยิ่งยวดในบริบทของวิกฤตโลกร้อนและมลภาวะซึ่งเข้มข้นขึ้นเรื่อยๆ เพราะผืนป่ามีศักยภาพสำคัญในฐานะแหล่งดูดซับคาร์บอนของโลก ในขณะที่เดียวกันผืนป่าก็กำลังเผชิญปรากฏการณ์ไฟป่าชุกขึ้น ซึ่งลำพังกำลังของเจ้าหน้าที่รัฐก็ไม่เพียงพอจะจัดการได้ทันการณ์

การอภิปรายเรื่องคนกับป่า ณ ปัจจุบันได้เปิดมิติที่โยงกับปัญหาชุดใหม่

มติชน

Matichon
Circulation: 950,000
Ad Rate: 1,550

Section: First Section/ประชาชน

วันที่: จันทร์ 11 มีนาคม 2567

ปีที่: 47

ฉบับที่: 16801

หน้า: 1 (บนขวา), 9

Col.Inch: 228.80 Ad Value: 354,640

PRValue (x3): 1,063,920

ศิลป์: สีสี่

หัวข้อข่าว: คำต่อคำ ศาสตราจารย์ ดร.ผาสุก พงษ์ไพจิตร ศาสตร์-ศิลป์ กำกับ...

กล่าวคือ คนเมืองสนใจปากมากขึ้น จากมิติที่มันเชื่อมโยงไปถึงปัญหาภาวะโลกร้อนและฝุ่น PM2.5 จากหมอกควันและมลพิษทางอากาศที่เริ่มส่งผลกระทบต่อสุขภาพ รวมถึงธุรกิจท่องเที่ยวอย่างชัดเจนขึ้นเรื่อยๆ

กำกับดูแลที่ดิน ทั้งศาสตร์ ทั้งศิลป์ ที่ไม่อาจละเลย

การกำกับดูแลที่ดินอันซับซ้อนละเอียดอ่อน ผสานหลากหลายมิติ ทั้งภูมิศาสตร์ วัฒนธรรม เศรษฐกิจ การเมือง ความไม่ฝืนของผู้คน และสิทธิธรรมชาติแห่งความเป็นมนุษย์นั้น เป็นทั้งศาสตร์และศิลป์ ไม่อาจละเลย หรือให้น้ำหนักกับด้านใดมากน้อยไปกว่ากัน

เหตุที่เป็นศาสตร์ ก็เพราะว่าที่ดินเป็นส่วนหนึ่งของระบบนิเวศทางธรรมชาติ เป็นทรัพย์สินเศรษฐกิจของชาติที่ส่งผลกระทบต่อเปลี่ยนแปลงของธรรมชาติ อากาศ และสิ่งแวดล้อม จึงต้องการความรู้ ข้อมูล และเทคนิคต่างๆ

ส่วนเหตุที่เป็นศิลป์ ก็เพราะที่ดินมีมนุษย์อาศัยและใช้ชีวิตอยู่ในนั้น ที่ดินคือหลักประกันขั้นพื้นฐานที่สุดว่าพวกเขาจะมีที่พักพิงคุ้มภัย มีบ้านให้เติบโต และมีทรัพยากรให้หากิน เป็นความมั่นคงอย่างแรกที่มนุษย์พึงมี เพื่อจะนำไปสู่ความสามารถที่จะมีชีวิตอย่างมั่นคงในด้านอื่นๆ

ทั้งยังบ่งบอกเอกลักษณ์ของกลุ่มชนจากแต่ละถิ่นที่อยู่อันหลากหลาย ศ.ดร.ป๋วย อึ้งภากรณ์ หรืออาจารย์ป๋วย เป็นนักเศรษฐศาสตร์มนุษยนิยม แม้ท่านจะเชี่ยวชาญด้านเทคนิคในสายงานของท่านจนกล่าวได้ว่าเป็นนักเศรษฐศาสตร์ชั้นยอด แต่อย่างที่คุณทราบกันดีว่าท่านไม่ได้เชื่อในบทบาทของตลาดอย่างเต็มที่ตามแนวทางของเศรษฐศาสตร์กระแสหลักสุดโต่ง แต่กลับมองว่าเศรษฐกิจเป็นระบบความสัมพันธ์ระหว่างมนุษย์กับมนุษย์ด้วยกัน

ก่อนเกิดเหตุการณ์ 14 ตุลาฯ อาจารย์ป๋วยได้รับเชิญไปที่มหาวิทยาลัยเคมบริดจ์ และได้บรรยายถึงบ้านที่กว่าด้วยอุดมการณ์ทางการเมืองของท่าน ในฐานะนักเศรษฐศาสตร์มนุษยนิยม ซึ่งเห็นประชาชนเป็นใหญ่ภายใต้รัฐธรรมนูญในระบบรัฐสภา ประชาธิปไตย

แนวคิดนั้น อาจารย์ป๋วยนิยามเป็นคำสั้นๆ แต่ความหมายลึกซึ้งและทรงพลังว่า สันติประชาธรรม อันประกอบด้วยแก่นสาร 2 ประการ คือหนึ่ง สิทธิและเสรีภาพ ของคนที่จำกัดความตามปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน ภายใต้ขอบเขตที่จะไม่ทำลายเสรีภาพและสิทธิของผู้อื่น และสอง การมีส่วนร่วมกำหนดโชคชะตาของสังคมที่เราอาศัยอยู่ ไม่ว่าจะฐานะ เศรษฐภาพ หรือกำเนิดมาอย่างไร

เปิดข้อเสนอจากผลวิจัย 'ปฏิรูปขนานใหญ่' คือคำตอบ

ศาสตร์และศิลป์ของการกำกับดูแลที่ดินไทย ปัญหาที่ทับถมและซ้ำทำซ้ำใหม่ๆ ที่โถมทับ ซ้ำมาถึงเวลาแล้วที่เราจะต้องปฏิรูประบบกำกับดูแลที่ดินไทยขนานใหญ่ ซึ่งงานวิจัยของข้าพเจ้าและคณะวิจัยขอเสนอแนวทางหลักเป็นโครงการระยะยาวโดยย่อ ตามประเด็นต่อไปนี้

1.ส่งเสริมการกระจายอำนาจ และการมีส่วนร่วมของคนในพื้นที่ เมื่อแต่ละท้องถิ่นมีสภาพภูมิศาสตร์ อิทธิพลในพื้นที่ และปัญหาที่แตกต่าง การตัดสินใจเปลี่ยนแปลงนโยบายการใช้ที่ดิน รวมถึงการ

แก้ปัญหาการทำลายทรัพยากรป่าไม้ การบุกรุกที่ดินรัฐ และการรักษาทรัพยากรธรรมชาติอย่างยั่งยืน

จึงควรต้องเปิดให้องค์กรระดับภูมิภาค จังหวัด และประชาชน มีส่วนร่วมในการกำหนดและดำเนินนโยบายทุกขั้นตอนอย่างแท้จริง มีกระบวนการเจรจาต่อรองที่โปร่งใส เป็นธรรม ปลอดภัยจากอำนาจการขู่ข่มของผู้มีอิทธิพล

อาจให้สถาบันการศึกษา หรือองค์กรพัฒนาเอกชนในท้องถิ่นเข้ามาช่วยเหลือด้านการจัดระบบข้อมูลและการสำรวจความเห็น แทนที่จะรวมอำนาจไว้ที่ศูนย์กลางดังที่เคยเป็นมา

2.ปรับการกำกับดูแลที่ดินให้เป็นระบบเดียวที่เรียบง่ายและทันสมัย ไม่ว่าจะปรับระบบกฎหมายที่ดิน ประมวลกฎหมายที่ดิน รัฐธรรมนูญ และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องกันให้เรียบง่าย ไม่ซับซ้อนและสอดคล้องกัน ทั้งยังต้องปรับโครงสร้างองค์กรกำกับดูแลที่ดินให้ชัดเจนขึ้น โดยมีองค์กรกลาง เช่น กรมที่ดินเป็นหน่วยงานหลัก และจัดทำโครงการระยะยาวที่มีเป้าหมายชัดเจน

3.ลดการถือครองที่ดินโดยรัฐที่มากเกินไปจนความจำเป็น ประชาชนจำนวนมากขาดไร้ที่อยู่อาศัยและที่หากิน ภาครัฐกลับถือครองที่ดินถึงประมาณร้อยละ 60 ของที่ดินทั้งหมดในประเทศไทย การแจกแจงที่ดินประเภทต่างๆ ก็ยังมีปัญหา ปัจจุบันมีหน่วยงานรัฐหลายแห่งที่ครอบครองที่ราชพัสดุเป็นล้านๆ ไร่ แต่ทั้งร้างไว้ไม่ได้ใช้ประโยชน์ รัฐต้องเร่งการดำเนินการปรับปรุงแผนที่แนวเขตที่ดินของรัฐแบบบูรณาการ (One Map) ให้แล้วเสร็จโดยเร็วและโปร่งใส เพื่อให้แนวเขตที่ดินแต่ละประเภทชัดเจน ไม่ทับซ้อนกัน ทั้งในกรณีที่ดินของรัฐกับที่ดินของรัฐ และในกรณีที่ดินของรัฐกับที่ดินของเอกชน

ตามด้วยการสร้างกลไกเพื่อให้ประชาชนสามารถเข้าถึงและใช้ที่ดินเหล่านี้ได้ โดยในทางกฎหมายยังอาจให้ที่ดินนั้นอยู่ในครอบครองของรัฐ ด้วยรูปแบบที่สอดคล้องกับความประสงค์และความจำเป็นของประชาชน ให้ความสำคัญกับคนไปพร้อมๆ กับทรัพยากรธรรมชาติ เช่น การจัดให้มีป่าชุมชนในพื้นที่ป่าอนุรักษ์อย่างเหมาะสม การจัดการในรูปแบบโฉนดชุมชนตามแนวทางของภาคประชาชน เร่งรัดการรับรองสิทธิในที่ดิน ส.ป.ก.ให้แก่ผู้มีคุณสมบัติตามเงื่อนไข

4.ป่าไม้จำเป็นต้องปลอดภัย การรักษาทำนุบำรุงที่ดินป่าอย่างสำคัญ และยุ่งยากมากขึ้น ในบริบทของวิกฤตโลกร้อน งานวิจัยชี้ว่าการที่ชุมชนอยู่ร่วมกับป่าสามารถช่วยรักษาป่าได้ดี เห็นควรต้องส่งเสริมความร่วมมือกันระหว่างชุมชนป่ากับภาคราชการ ในกระบวนการขยายพื้นที่อนุรักษ์

5.เมืองต้องไม่กินคน ความเป็นเมืองจะขยายตัวเพิ่มมากขึ้นทุกขณะ ปัญหาที่เกี่ยวข้องจะทับทวีและเลวร้ายลงในวิกฤตโลกร้อน เราจึงจำเป็นต้องปรับปรุงการกำกับดูแล และวางผังที่ดินเมืองเพื่อสังคมโดยรวมให้มีประสิทธิภาพ โดยต้องปรับสมดุลระหว่างการหากำไรของอุตสาหกรรมอสังหาริมทรัพย์ และเป้าหมายของสังคม ซึ่งก็คือการมีที่อยู่อาศัยและสภาพแวดล้อมที่ดีขึ้นสำหรับทุกคน

รวมทั้งการเก็บภาษีที่ดินเพื่อบรรเทาเป้าหมายของสังคมโดยรวม

ศศวัชร คมนิยวนิช

วันจันทร์ ที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2567

หน้าแรก (<https://www.naewna.com/index.php>) / ในประเทศ (<https://www.naewna.com/local>)

‘ทุนเสมอภาค’ ตัวแปรหนุน ลดปัญหาขาดเรียน ‘เด็กยากจน’

วันจันทร์ ที่ 11 มีนาคม พ.ศ. 2567, 07.45 น.

Tag :

 (<https://www.facebook.com/NaewnaOnline>)

(https://twitter.com/naewna_news)

(<https://page.line.me/hfu9282g?openQrModal=true>)

(<https://www.youtube.com/channel/UC7d3VlqC5LvIraCNHBFtjw>)

(<https://www.instagram.com/naewnanews>)

(<https://www.tiktok.com/@naewna?lang=th-TH>)

ก่อนหน้านี้ “ทีมงาน นสพ.แนวหน้า” ได้นำเสนอสรุปการบรรยายหัวข้อ “ผลกระทบของเงินอุดหนุนเด็กยากจนพิเศษต่อผลลัพธ์ทางสุขภาพ” โดยผู้บรรยายคือ รศ.ดร.ภัททา เกิดเรือง อาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ (‘เงินอุดหนุนเด็กยากจนพิเศษ’ ผลกระทบต่อผลลัพธ์ทางสุขภาพ : หน้า 17 ฉบับวันจันทร์ที่ 26 ก.พ. 2567 หน้าเว็บไซต์หมวดในประเทศ-การศึกษา-ศิลปวัฒนธรรม)ไปแล้ว ส่วนฉบับนี้จะเรียกว่าเป็นตอนที่ 2 ก็ได้ โดยคณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ ยังคงเป็นเจ้าของจัดบรรยายเช่นเดิม

ผศ.ดร.วรรณวิภาศ มานะโชติพงษ์ อาจารย์คณะเศรษฐศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ บรรยายเรื่อง “ผลกระทบของทุนเสมอภาคต่อการมาเรียนและการเรียนต่อ” โดยทุนเสมอภาคนั้นเป็นเงินสนับสนุนโดย กองทุนเพื่อความเสมอภาคทางการศึกษา (กสศ.) บนความคาดหวังว่าเมื่อเด็กซึ่งอยู่ในครัวเรือนยากจน-เปราะบาง-ด้อยโอกาส ได้รับเงินสนับสนุนไปแล้ว จะสามารถมาเรียนหนังสือจนจบในระดับการศึกษาต่างๆ ได้ โดยไม่ต้องออกจากระบบการศึกษากลางคัน ซึ่งเด็กที่เข้าข่ายต้องได้รับความช่วยเหลือจาก กสศ. จะมีลักษณะดังนี้

1. อยู่ในครัวเรือนที่มีรายได้ไม่เกิน 3,000 บาท/คน/เดือน ซึ่งถือเป็นครัวเรือนยากจน กับ 2.สภาพความเป็นอยู่ในครัวเรือนที่เข้าข่ายยากลำบากต้องได้รับความช่วยเหลือ เช่น เป็นพ่อหรือแม่เลี้ยงเดี่ยวหรือมีสมาชิกในครอบครัวเป็นผู้มีภาระพึ่งพิง (ผู้พิการ ผู้สูงอายุ ผู้ป่วยติดบ้าน-ติดเตียง) สภาพที่อยู่อาศัยไม่เอื้ออำนวยต่อการมีคุณภาพชีวิตที่ดี (โดยครูลงพื้นที่เยี่ยมบ้านและถ่ายรูปบ้านของนักเรียน) การเข้าถึงแหล่งน้ำดื่ม การมีไฟฟ้าใช้ เครื่องใช้จำเป็นต่างๆ ในครัวเรือน เป็นต้น เมื่อได้ข้อมูลแล้วจะนำมาจัดเป็น 3 กลุ่ม คือกลุ่มยากจนพิเศษ กลุ่มยากจน และกลุ่มใกล้ยากจน

สำหรับเด็กที่ผ่านการคัดกรองว่าสมควรได้รับทุนเสมอภาค จะได้รับเงิน 3,000 บาทต่อปี ซึ่งนับตั้งแต่ปี 2561-2565 กสศ. ได้สนับสนุนนักเรียนกลุ่มนี้ไปแล้ว 2,217,517 คน ในสถานศึกษา 31,175 แห่ง จึงเป็นที่มาของการวิจัยครั้งนี้ กับ 2 คำถามที่ว่า “เงินสนับสนุน 3,000 บาท/คน/ปี จาก กสศ. ช่วยเพิ่มอัตราการมาเรียนของนักเรียนได้หรือไม่?” และ “เงินสนับสนุนจาก กสศ. ช่วยเพิ่มอัตราการมาเรียนของนักเรียนที่มีอัตราการมาเรียนต่ำได้หรือไม่?”

งานวิจัยใช้กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนระดับ ป.1-ม.3 ทั่วประเทศที่เคยสมัครขอรับความช่วยเหลือจาก กสศ. ช่วงปีการศึกษา 2563-2565 ทั้งกลุ่มที่ผ่านและไม่ผ่านการคัดกรอง (ได้รับและไม่ได้รับทุน) โดยจะนำทั้ง 2 กลุ่มมาเปรียบเทียบกัน ดูตัวชี้วัดจากวันมาเรียนของ

นักเรียน ใน 5 ภาคเรียน (1/2563-1/2565) และข้อมูลอื่นๆ ในครัวเรือนของนักเรียน ซึ่งข้อมูล ที่นำมาใช้จะมาจากแบบประเมิน นร.01 ที่จัดทำโดย กสศ.

ทั้งนี้ “สถานการณ์โรคระบาดโควิด-19 เป็นข้อจำกัดสำคัญในการนำข้อมูลมาใช้” เนื่อง ด้วยการเรียนการสอนต้องผ่านระบบออนไลน์ จึงเป็นเรื่องยากมากที่ครูจะ “เช็คชื่อ” ใครมา หรือไม่มาเรียนท้ายที่สุดจึงจำเป็นต้องตัดโรงเรียนที่ลงรายงานว่ามีอัตราการมาเรียน 100% แม้เพียงภาคการศึกษาเดียวจาก 5 ภาคการศึกษาออกไป เพื่อให้ข้อมูลใกล้เคียงความเป็นจริง มากที่สุด ทำให้จากจำนวนโรงเรียนทั้งหมด 27,772 แห่ง มีการดึงข้อมูลมาใช้ศึกษาเพียง 7,283 แห่งเท่านั้น เพราะเป็นกลุ่มโรงเรียนที่ไม่มีภาคการศึกษาใดเลยที่มีอัตราการมาเรียน ครบ 100%

และด้วยความที่ช่วงภาคเรียนที่ 1/2563-2/2564 ซึ่งเน้นการเรียนการสอนแบบออนไลน์ การเช็คชื่อว่าใครมาหรือไม่มาเรียนอาจไม่สะท้อนความจริงอีก สรุปลงแล้วจึงเลือกใช้เฉพาะข้อมูล ภาคเรียนที่ 1/2565 ซึ่งเป็นภาคเรียนเดียวที่มีการเรียนการสอนในโรงเรียน (On Site) อย่าง เต็มรูปแบบ อีกทั้งการเลือกศึกษาการเรียนการสอนแบบ On Site ยังสอดคล้องกับแนวโน้ม การเรียนการสอนหลังจากนั้นเมื่อสถานการณ์โรคระบาดคลี่คลายลง

“ข้อค้นพบของการวิเคราะห์ตัวแปรต่างๆ” มีดังนี้ 1.การได้รับทุนจะเพิ่มวันมาเรียน 1.225 วันโดยเฉลี่ยต่อ 100 วัน แต่เมื่อดูตามเพศ พบว่ามีผลต่อเพศชายมากกว่า ที่เพิ่มได้ 1.657 วัน ส่วนเพศหญิงเพิ่มได้ 0.742 วัน 2.ด้วยความที่กลุ่มตัวอย่างส่วนใหญ่แม้จะเป็นนักเรียนยากจน แต่ก็มีอัตราการมาเรียนสูงอยู่แล้ว (เฉลี่ยราวร้อยละ 97 ของวันที่มีการเรียนการสอน) เงินทุน จึงเพิ่มการมาเรียนได้ไม่มากนัก (เฉลี่ย 1 วันโดยประมาณ) แต่จะมีผลมากกับนักเรียนที่มีอัตรา การมาเรียนต่ำ (น้อยกว่าร้อยละ 85 ของวันที่มีการเรียนการสอน) โดยเฉลี่ยเพิ่มร้อยละ 13.53 เช่น หากเดิมมีอัตราการมาเรียนร้อยละ 50 ก็จะเพิ่มเป็นร้อยละ 63.53

3.ยิ่งยากจนมากยิ่งมีอัตราการมาเรียนน้อย โดยกลุ่มที่อัตราการมาเรียนน้อยกว่าร้อยละ 85 ดัชนีความยากจนอยู่ที่ -0.491 ขณะที่ค่าเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างในภาพรวมอยู่ที่ -0.0241 4.เพศชายมีแนวโน้มมีอัตราการมาเรียนต่ำกว่าเพศหญิง ซึ่งอธิบายได้ว่าอาจมีสิ่งอื่น ให้ต้องไปทำมากกว่า 5.ระดับการศึกษาของผู้ปกครองมีผลต่อการมาเรียนของบุตรหลาน ยิ่งผู้ ปกครองมีการศึกษาสูงก็จะยิ่งสนับสนุนให้บุตรหลานมาเรียนอย่างสม่ำเสมอ 6.เด็กที่มีอัตรา การขาดเรียนสูงอยู่เดิม ยิ่งเรียนสูงขึ้นไปก็พบการขาดเรียนที่เพิ่มสูงขึ้นด้วย โดยพบการขาดเรียน เพิ่มขึ้นอย่างมากในชั้น ม.2-ม.3

7.นักเรียนที่มีอัตราการมาเรียนไม่ถึงร้อยละ 85 มีไม่มาก (ประมาณร้อยละ 2.5) แต่มีการก ระจ่ายตัวมาก ตั้งแต่ร้อยละ 10 ของกลุ่มนี้ มีอัตราการมาเรียนร้อยละ 12.5 หรือน้อยกว่า หรือ ร้อยละ 25 มีอัตราการมาเรียนร้อยละ 21.1 เป็นต้น โดยมากที่สุดคืออัตราการมาเรียนอยู่ที่ ร้อยละ 83.8 (จำนวนในกลุ่มตัวอย่างคือประมาณ 3.6 พันคน และหากคำนวณกับนักเรียนจริง ในประเทศจะอยู่ที่ประมาณหลักหมื่นคน) ส่วนค่าเฉลี่ยอัตราการมาเรียนของเด็กกลุ่มนี้คือร้อย ละ 55.83 โดยเด็กกลุ่มนี้จะมีปัญหาทั้งการเรียนไม่ทันเพื่อน หรือมีปัญหาที่บ้าน

โดยสรุปแล้ว “เงินทุนสนับสนุนของ กสศ. ไม่ได้ช่วยเพิ่มอัตราการมาเรียนของนักเรียน ส่วนใหญ่ เพราะเดิมโดยเฉลี่ยอัตราการมาเรียนก็สูงอยู่แล้ว (เฉลี่ยราวร้อยละ 97 ของวันที่มี การเรียนการสอน) แต่จะช่วยเพิ่มสำหรับนักเรียนในกลุ่มที่มีอัตราการมาเรียนต่ำ (น้อยกว่าร้อยละ

ละ 85 ของวันที่มีการเรียนการสอน)” เช่นในกลุ่มที่อัตราการมาเรียนร้อยละ 12.5 จะเพิ่มได้อีก ร้อยละ 5.2 , อัตราการมาเรียนร้อยละ 21.1 เพิ่มได้อีกร้อยละ 14.4 และอัตราการมาเรียนร้อยละ 69.8 เพิ่มได้อีกร้อยละ 13.6

“กลุ่มนักเรียนที่มีอัตราการมาเรียนต่ำ ซึ่งจำนวนเด็กในกลุ่มนี้มีไม่ถึงร้อยละ 3 ของนักเรียนทั้งหมด ก็คือมีเพียงหลักหมื่น ดังนั้น การช่วยเด็กกลุ่มนี้จะช่วยเขาได้มาก แล้วการเพิ่มเงิน นัยของผลอาจจะส่งผลไปถึงว่าสำหรับเด็กกลุ่มนี้ถ้าเราเพิ่มเงินให้เขาอีก เกินกว่า 3,000 บาทต่อปี เป็นเช่น 6,000 บาทต่อปีอะไรอย่างนี้ มันจะเพิ่มให้เขามาเรียนได้เพิ่มกว่านั้นอีกไหม? ก็คือเข้ามาถึงแบบใกล้ๆ เพื่อนๆ เลยไหม?

จากเดิมที่เขามาร้อยละ 21.1 เพิ่มมาร้อยละ 14.4 มันก็ยังเป็น 30 กว่าเปอร์เซ็นต์ แต่ถ้าเกิดเราอยากให้เขามาเกือบทุกวันเหมือนเพื่อนๆ เราให้เขาปีละมากขึ้น มันจะเป็นไปได้ไหม? อันนี้มันก็จะเป็นส่วนหนึ่งทีนโยบายสามารถจะเจาะกลุ่มได้แล้วช่วยแก้ปัญหาของเด็กที่มีปัญหาจริงๆ” ผศ.ดร.วรรณวิภางค์ กล่าว

เงื่อนไขการแสดงความคิดเห็น

ซ่อน

ความคิดเห็น 0 รายการ

เรียงลำดับตาม

เพิ่มความคิดเห็น...

ปลั๊กอินความคิดเห็นบน Facebook

ข่าวที่เกี่ยวข้อง

(<https://www.naewna.com/local/792289>) 'สำนักจุฬาราชมนตรี' ประกาศ 12 มีนาคม เริ่มนับวันที่ 1 ของเดือนรอมฎอน

(<https://www.naewna.com/local/792289>)

(<https://www.naewna.com/local/792250>) 'Sasin BRIDGES Nobel Laureate Talk: A Financial Approach to Climate Risk'

(<https://www.naewna.com/local/792250>)

(<https://www.naewna.com/local/792249>) ลดเหลื่อมล้ำ 'ม.มหิตล' ภาครัฐ ช่วยเหลือ 'เด็กที่มีประสบการณ์ชีวิตไม่พึงประสงค์'

(<https://www.naewna.com/local/792249>)

(<https://www.naewna.com/local/792248>) ครูสงขลา นักเรียนรุนแรงเกินกว่าเหตุ อาจเข้าข่ายผิด 'พ.ร.บ.ทรมาน-อุ้มหาย'

(<https://www.naewna.com/local/792248>)